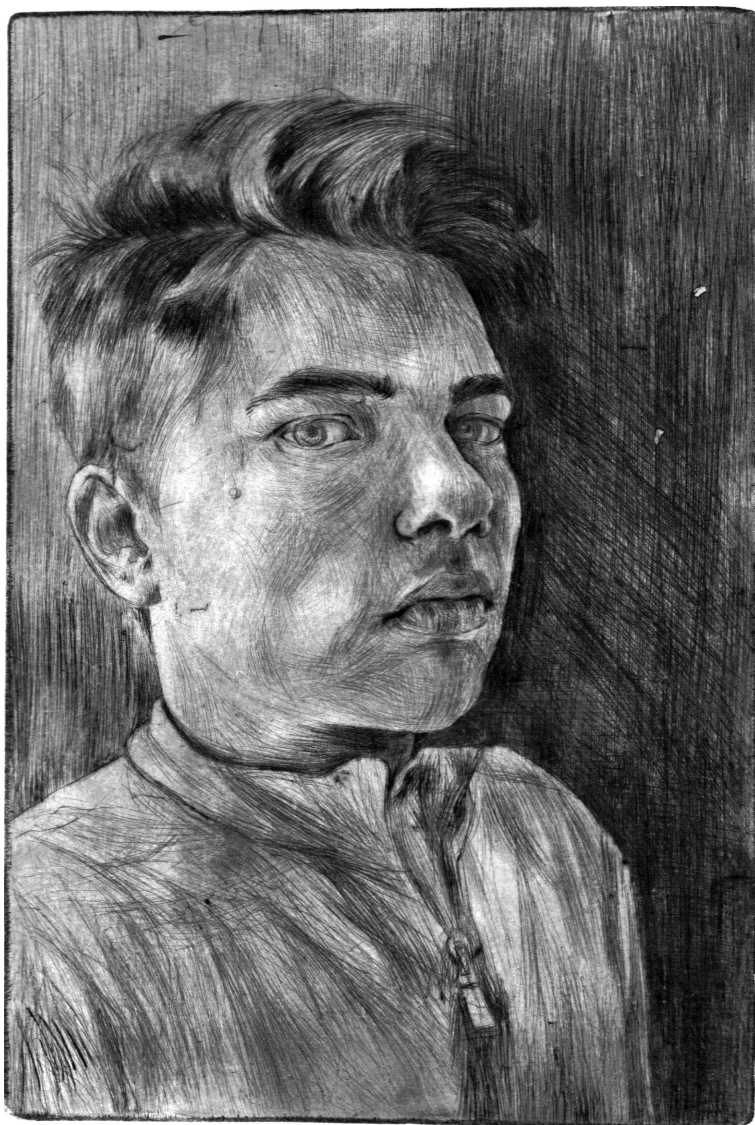

ТЕМА I

БЕОГРАДСКО ОГЛЕДАЊЕ – ПЕСМЕ

Душан Пејић, Аутопортрет
(ПРВА НАГРАДА 8. БЕОКУЛИС-а)
Ментор: проф. Драгана Родић
Школа за дизајн, Београд

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

НИХИЛИСТА

Прва наџрада
БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

кажеш да си нихилиста
јер си читао „очеве и синове“
јер ти не мислиш ни о коме
јер ти није ни до чега

по теби
метафизички: ништа не постоји
ни твоје лице посуто пегима
ни моја колена пуна модрица
ни наше мачке ни кревет ни стан

по теби
спознајно: ништа се не може сазнати
ни да ли је ово Млечни пут
ни да ли смо ми заиста на Земљи
ни да ли су Бог, твоји мајка и отац ту

по теби
етички: ништа није поуздано морално
ни помагање људима на улици
ни крађа ствари по продавницама
ни убиство ни милосрђе ни алтруизам

по мени
метафизички: све постоји
и наочаре на твојем кривом носу
и ожиљци на мојим леђима
и твоје кошуље и наше посуђе и јастуци

ОГЛЕДАЛО

по мени

спознајно: све се може сазнати
и где смо ишли на летовање
и да ли нам је било хладно прошле зиме
и како смо и зашто смо и ко смо

по мени

етички: све што радимо је неморално
и ударци у лица људи који су те дирали
и опекотине од твојих цигарета на мени
и увреде и шамари и одсуство снова

по мени

твоје речи нису твоје
узео си их из уста бркатих људи
који су тврдили да су убили бога
ишчупао си их из грудних кошева
која штите срца која не куцају
украо си их од оних
којима су оне биле све што имају

по мени

ти си сада ништа
као и оно у шта тврдиш да верујеш
само блед и слаб дух нечега
некада јаког и светлог
ти си умрла звезда
сасвим угашена и тешка и зла

зато што тежиш да будеш мртав
није ми жао што сам те сахранила живог

Анастасија Бијелић

Карловачка гимназија

Сремски Карловци

Ментор: проф. Маја Стокин

NIHILISTE

en miroir vous dites sont un nihiliste
parce que vous lisez «pères et fils»
parce que vous ne pouvez pas penser à quelqu'un
parce que vous ne vous souciez pas ce

pour vous
métaphysiquement, ne sont pas là
votre visage parsemé de taches de rousseur est pas
mon genou pleine d'ecchymoses est pas
pas notre chat n'est pas pas d'appartement de lit

pour vous
cognitivement: rien ne peut trouver
même savoir si cela est la voie lactée
est pas si nous sommes en effet sur la Terre
est pas si Dieu, votre mère et votre père ici

pour vous
Éthiquement: aucun est pas un moral fiable
est pas d' aider les gens dans la rue
ne sont pas voler des choses sur le marché
le meurtre ou la miséricorde ne sont pas l'altruisme

par moi
métaphysiquement: tous là
et les mauvaises lunettes sur votre nez
et des cicatrices sur mon dos
et vos chemises et nos plats et oreillers

MIROIR

par moi
la connaissance: tout peut être appris
et où nous allons en vacances
et si nous avons froid l'hiver dernier
et comment nous sommes et pourquoi nous sommes
et qui nous sommes

par moi
éthique: tout ce que nous faisons est immoral
et coups sur le visage des personnes qui ont touché ce
et des brûlures de cigarette sur moi
et des insultes et des gifles, et l'absence de rêves

par moi
vos paroles ne sont pas les vôtres
vous les avez pris hors de son peuple bouche mustache
qui prétendait avoir tué Dieu
vous les arraché à partir des points de la poitrine
pour protéger cœur qui ne bat pas
vous les a volé de ceux
dont ils étaient tout ce qu'ils ont

par moi
maintenant vous n'êtes rien
comme ce que vous prétendez à croire
seulement quelque chose pâle et mauvais esprit
utilisé pour être solide et léger
vous êtes une étoile meurt
complètement éteint et lourd et le mal

parce que nous aspirons à être mort
je ne suis pas désolé d'avoir enterré vivant

Anastasija Bijelic

Karlovac gymnase Sremski Karlovci

Mentor: prof. Maja Stokin

Traduit: Visnja Blagojevic

УМЈЕТНИК БЕЗ ЧЕТКИЦЕ И БОЈА

Друџа наџрада БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

У твојој клупи сједеће насмијани дјечак црвених образа
Који ће цртати најљепше космосе на папиру
И баш као композитор који спрема велику увертиру,
Тражиће свима да га пусте на миру
Док црта.

Дуго времена послеје ће ту слику у твојој глави грицкати
зуб времена и нестаће
Као у облацима сјена,
Као цртеж у пијеску, кад га помилује морска пјена,
Као било која успомена.

И како то у животу бива, некеме ће пасти на памет да
вам укрсти путеве, и видјећеш га опет.

И нећеш никоме рећи да га знаш.
Само ће се нешто насмијати у твојем стомаку
Осјетиће се у твојем погледу, твојем кораку
Као да те обасјала свјетлост, послеје дугог живота у мраку.

Зажелићеш да му притрчиш и свашта га питаш.
Као, да ли је његова увертира добила још нота
И шта су бура времена и одсуство дјечијих дивота
Урадили том дјечаку, који је живио ван овога живота.

Знаћеш да он и сада пиљи у гомиле папира
У некој сивој канцеларији без прозора, уз довољно мира
Да се напише хиљаду увертира
Прелази прстима преко слова, и кад нико не гледа
Узима оловку и црта.

ОГЛЕДАЛО

Преплашен као ноћна птица пред сунцем
Као паметан у лудом
Као грешник пред судом
Као ситни апостол умјетности пред космичким чудом.

На крају шестоминутног стварања свијета,
завршиће му пауза на послу.
Узеће шољу горке црне кафе и гомилу папира
Престаће да чује музику коју његова муза
умјетности свира
Вратиће се свијету који не би ни погледао
да је могао да бира

И наставиће да куца обрачун плата.

Ти ћеш се, несигурно, на врховима прстију,
Ушуњати у канцеларију. Узећеш папир, изгужван свјеже
Са гомиле старих рачуна који на поду леже
И са радозналошћу петогодишњака који је научио
пертле да веже

Одмотаћеш га.

Видјећеш слику дјечака који пиљи у мапу свијета
Са преуским ципелама да би могао да потрчи,
Са превише руку које га вуку ка доље,
Који свјесно зна да му никад у животу више
неће бити боље
И коме покушавају да убију сваки атом снаге воље.

Схватићеш да његова канцеларија нема прозора
И почећеш да плачеш.

Лана Парезанин

Гимназија „Јован Дучић“

Требиње

Ментор: проф. Јелена Мандрапа

PROLEĆNI VALCER

Treća nagrada

BEOGRADSKOG OGLEDANJA

U njegovoj bašti,
trava je mokra od kiše.
Vrabac pije vodu iz cveta trešnje,
a ostali mu se rugaju žedni.

Prstima prelazi preko dirki klavira.
Soba miriše na ljubičice;
u čaši su pored prozora,
a njihov miris odaje tajnu najlepše reči.

Zatvorenih očiju dečak svira.
Kroz prozor ga gledaju modrosive oči.
Njena čula su u omami.

On je znao da nije sam,
ali svirao je svakog trena sa više nežnosti.
Njegov izgled joj nije bio bitan;
on je i to znao.

Bila je jedina i poslednja,
koja ga je volela ušima.

Petar Vidosavljević

Gimnazija „Sveti Sava“

Beograd

Mentor: prof. Jelena Đorđević

МАГЛА

Похвала

БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Страх нам је ископао очи.
И зашто бих те сада тражио,
Душо моје душе,
Зенице небеских очију.

Страх нам шара по кожи,
Урезује псовке и лажи.
Спери прашину са мог лица
Увређена гримасом речи.

Страх нам зашива уста
И нико није жељан песме –
Ни шкрипе, ни вриска –
Већ белине чељусту.

Страх ме још није послао на губилиште –
Видим подсмешљиви одсјај метала,
Осећам руке које оштре мој крај
А не могу да проговорим,
Да вриснем,
Да запевам.

Где ли би сада могла бити?
У којој постељи,
У којој хаљини,
У чијим мислима...

И зашто да те сада тражим,
Душо бивше душе,
Сад када ми је страх појео прсте
Руке нам се неће додирнути.

Димитрије Крстић

Гимназија Лесковац

Ментор: проф. Владимир Мичић

СЛОБОДНИ РОБ

Похвала

БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Плашим се да говорим – неког ћу пробудити.

Плашим се да дишем дубоко као да немам права
на овај ваздух.

Плашим се да ходам и пустим корак – неког ћу
увредити или претећи.

Плашим се својих идеја јер оне могу бити ван
могућности схватања средине.

Плашим се осмеха јер је он опасност у оваквој
земљи.

Плашим се своје праве и искрене љубави јер ће
она бити „превелика“ за данашњу девојку.

Плашим се истине јер ће она бити поистовећена
са најгором лажи; јер овај је свет утемељен на
сталним лажима, људи више не виде истину.

Плашим се доброг дела јер ће оно бити у сукобу
са „реалношћу“.

И тако, кад се човек дубље замисли, можда и не
треба да остане човек, већ да стреми камену
који не зна за добро и који никада неће видети
зло, а опет осећати да је на свету постојан и
одржив.

Милан Илић

Спортска гимназија Београд

Ментор: проф. Катарина Кадовић

ХЛЕБАР

Похвала БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Крхком руком пшеницу и раж сејем,
растем и клијам небу под облак,
гологлав и босоног сам, живим пасје
зарад тела Божијег што светло је класје,
хлеб седмокоран, горак,
не би л' изградио нови Витлејем.

Точак воденички окреће нејака ми рука орача,
извор живота пресахао.
Док дажд ме гута и ватру на прсима пали,
делама што чинише вали
да Крушевац* би још један нарастао
ко над ватром бледа погача.

Падох уморан,
моћ ми у пепелу оста,
патих и делах сваки боговетни дан
не би ли ми душа била проста.

* * *

** Објашњење: оба їрада, Вийлејем и Крушевац,
у себи носе корен речи „хлеб“.*

*Вийлејем је Бетл-лехем, їрад хлеба,
а Крушевац од „крух“, словенске речи за хлеб.*

Лазар Биорац

Гимназија Чачак

Ментор: проф. Александра Мишић

ТРЕНУТАК

Похвала

БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

У сјени мартовске вечери,
навиру несносне кише...

Жељела бих силно
мање од ове стварности,
више од недостижног.
Да будем мелодија вјетра,
спокојног.
Путујем бескрајем, слободна,
и нестанем.

Или латица руже, крхка, а одбојна
мириса који траје, па се распрсне
гдје остане прах.
На оштрој бодљи, као варљив траг.

Да бар тренутак дуже траје, ил' пак
за дјелић постојања свог закасни...
Било би исто, ил' не?

Исте неизговорене ријечи,
искрпљене небројено пута.
Иста бол
сузама стрепње испраћена.

Да бар тренутак дуже траје, ил' пак
за дјелић постојања закасни!

Јер, страх ме је од свега.
Шта ће доћи послије?

ОГЛЕДАЛО

Кад тренутак значај изгуби,
кад вријеме зграби га, непримјетно.
Пролазност. То је заправо све.
И више ништа не остаје...

Само вече патњом искројено
и киша, окраћала,
још увијек ишчезла није...

Теа Гутић

Гимназија Градишка

Ментор:

проф. Снежана Гајевић

ЗАБЛУДА

Није ти довољно стварно ово што видиш
Па мислиш да можеш прстима створити облик
Какав ти око још сагледало није
Птицу каква се на твом хоризонту
Није појавила
Није ти довољно свијетло право јутро
Ни ово сунце, ни ове звијезде
Па предеш бијелу свјетлост од нити несна
Тананију од ове што споља пробија кроз засторе
И мислиш
Да тако твоја васиона не може утрнути сасвим
Да можеш
Да надтишиниш тишину
Надсјајиш луну
Натпјеваш звук времена
Надистиниш истину
Нису ти довољно стварни шум вјетра, таласа
Ромор обичне кише
Нечији прави смех или плач
Презиреш свакодневно „Како си?“
Пијачно „Колико кошта?“
Па се играш мајстора
Постављаш ријечи наглавачке
Тјераш их у трк
Измишљаш шум звијезда
И плес причина
Не би ли затрпао бездане страха
Од шаке земље, од праха...

ОГЛЕДАЛО

Играш се мајстора
А ни кловна да достигнеш
Он барем зна
Да је играчка свијету
Никад озбиљно схваћени лакрдијаш
Играш се мајстора
А ниси ни свјестан
Да ћеш колико сутра испасти из вртешке
Коју никад нећеш надвртјети
А на твоје мјесто истог трена
Засјешће неко други
Јер вашар се наставља
А вртешка је неуморна
У обмањивању

Тодор Ружић

Гимназија „Јован Дучић”

Требиње

Ментор: проф. Веселинка Кулаш

FALLACY

For you what you see isn't real enough,
So you think that, with your fingers, you can create
a shape
Your eye has never perceived
A bird that on your horizon
Hasn't appeared yet
A real morning isn't bright enough for you
Neither is this Sun, nor these stars
To spin sleepless thread into white light
More tenuous than this one outside that's going
through the curtains
And thus you think
That your universe can't be fully numbed
That you can be
More silent than Silence
Shinier than the Moon
More tuned than Truth
For you the real rush of the wind and waves isn't
enough
Neither is the sound of the rain
Nor someone's helpless laughter or tears
You despise the everyday "How are you?"
The market's "How much is it?"
Then you serve as a repairman
You put the words backwards
Make them run
You invent the whisper of stars
And the apparition dance
Just so you can bury the abyss of fear
By a handful of soil and dirt

MIRROR

You serve as a repairman
And yet you can't reach the clown
At least it is he who knows
That he's a toy for the pleasure of the world
A jester, taken for granted
You serve as a repairman
Unaware of the fact
That maybe even tomorrow you'll fall off
 the merry-go-round
Never being above it
The same second
Your place will be taken by someone else
Because the show must go on
And the merry-go-round is tireless
In being deceitful.

Todor Ružić

"Jovan Dučić" Grammar School
Trebinje
Mentor: Veselinka Kulaš,
Serbian teacher

Translation: **Barbara Hajdarević**
Mathematical Grammar School
Belgrade
Mentor: Mirjana Savić Obradović,
English teacher

НЕ ТРАЖИМ ЧУДО

Не, Боже, не тражим чудо
Само ми проспи шачицу звезда
Изнад мог тамног прозора
Да утопим мисли у плави бездан
И размрсим ланце старих окова

Не, Боже, не тражим чудо
Само мирис пољског цвећа
Да га уплетеног понесем у коси
И грумен земље родне, црне
Да ме чува док ме живот носи

Не, Боже, не тражим чудо
Само мајчин осмех да имам
У скривеном цепу своје душе
Да ми срце топлином греје
Док се светови око мене руше

Не, Боже, не тражим чудо
Само да не заборавим ко сам и којег рода
Да поштујем туђе и не дам на своје
Да поносно горе држим главу
И брижно чувам у себи име Твоје

Милица Ристичевић

СМШ „Иван Горан Ковачић”
Херцег Нови
Ментор: проф. Љубомир
Љубисављевић

ПЕЈЗАЖ МОЈЕ ДУШЕ

Само празнина опкољена љуштуром – то је моја душа,
пећина у планини од исплаканог камена,
мрачна и страшна за људе, можда унутра предивна
ко шуме што је окружују, и ливаде.

Скривен учаурен лептир што чека светлост дана,
обасјана месечином – чека да неко приђе ближе,
да одјекује и у њој накит драгоцене пажње;
да неко закорачи и унесе светлост и топлину.
Показала би се свету, ал' стрепи да биће уништена.

Немарни људи што чине јој страхоте,
нису чувари њене скривене лепоте.
Приступачна једино за уплашене
и усамљене – што јецаје чују и таму
у бескрајној празнини – душа моја је.

А нема таквих... Само пролазници, радозналци
и незналице,
само случајни намерници и злуради посетиоци.
Пронађу утеху, поломе јој украсе,
уместо светлости унесу – још празнине – црнила
и немире.

Вечно неистражена пећина,
неразвијена чаура лептира
можда унутра предивна –
остаје свету скривена.

Тамара Благојевић

Економска школа „Нада Димић“

Земун

Ментор: проф. Снежана Обрадовић

ДУХОВНЕ ТАМЕ

Не будите духове
Из гробница тамних
Нека вечно сновијају своје сне
Далеко од сила светлине!
Нека бедеме уснуле
Стражари светла не чувају!
Нек' се битке давне
Не бију више!
А натписи древни прашином засути
Који вечну тајну своју чувају,
И вековима ће тако остати,
Крвавом месечином обасјани.
Духови таме, проведите ратника
што се храбро борио и свој живот за вас поклонио!
Нек' плати чамцији мачем својим
Да га преко реке смрти превезе.
Да га Душе заборави не повуку за собом
У реку, сабласти посрнулих.
Нек' се битка војује под крвавим небеским сводом,
Предвођена браћом његовом!
Нек' се крила светлости одбију од мрачних бедема,
А пали ратници нек' почивају у гробницама својим,
Док њихова браћа још војују слободу.
А, када месец засија преко мора крви,
Печат таме завршиће своје.
Звезде ће сијати,
А мртви ће у миру почивати!

Петар Милисављевић

Техничка школа Смедерево

Ментор: проф. Лидија Ивановић

РАСТЕМ СА ЦВЕЋЕМ, ПАДАМ СА КИШОМ

Понекад бих изустила
сасвим случајно
да цвеће пада,
а киша расте –
или је то привидно
јер је овде увек јесен

Модри отисци њене коже
или његове,
њихове,
не сећам се чије,
могуће је свачије
(али поново само у мојој глави)

Покушали су да ме прекрију,
али нешто овако сакривено
може се наћи,
не могу рећи не може,
свакако се не да
ни наћи, ни прекрити, ни преплавити
можда само кишом
И киша ће увек падати само унутар мог
кишобрана –
нико неће разумети,
зато што ћу то рећи када буде ведро небо

ОГЛЕДАЛО

Тада ће се наћи погледи
горки и збуњени
сви сем
очију мојих
које ће се смешити,
мирисати на лаванду
(по могућности)
када би требало на нану,
посматраће
издалека, пажљиво –
али испред мене ће наћи маглу

Можда је мој кишобран
прекрио моје лице
и олују –
али цвеће које овде расте
опиरे се савијању

Немојте у реченом залутати
и рећи да је пластично,
ове латице
овакав горко-слатки мирис
није људско дело

У једном тренутку
усудићу се ја
или можда они
да подигнем кишобран
и прозборим *Добар дан*,
поред препознавања
и неке међусобне глувоће
која се појачава што се растојање
смањује –
они ће чути грмљавину,
а ја ћу се питати:
зашто ми иза ушију вири оно старо
растиње

Сенка Милутиновић

Школа за дизајн Београд
Ментор: проф. Валентина
Секуловић Кашански

POSLJEDNJI ZIMSKI VIHOR

Povrh Kladnja, moga grada rodnog,
Izvila se Bratilo planina.
Izdigla se sve do neba modrog,
I motri ga kao majka sina.

U oblake vrhovi mu lete,
i sa njima ašik priču zbore.
Vitka breza – zelen džemper plete,
u susret mu lastavice lete.

Zelen lišće ljepotu mu kiti,
dok mu šafran đerdan plavi niže.
Proljeće je – tako mora biti,
proljeće je, radost, evo stiže!

I pospana priroda se budi
ispod toplog zimskog pokrivača.
Sunce zlatno spremno da zarudi,
sjajna rosa u oblak se vraća.

Iza njega sunce viri – niče
krajčikom svojim obasja ga tiho,
rujna zora već polahko sviće
i odlazi zadnji zimski vihor.

I dok trepneš, dan već prođe, a sunce se gasi,
akšam dršće, potoci žubore.
Bistrom vodom bajna utva gazi,
dok joj zlatna njena krila gore.

Namir Mašić

MSŠ „Musa Ćazim Ćatić“ Kladanj
Mentor: prof. Sanela Zlatarević

ТИШИНА

Тихо, још тише, да тишину чујем,
Приближи своје усне, да се окујем,
Али без додира нека буде ноћ ова,
Да тишина не би ме одвојила од снова,
Да ме тишина не би пробудила бар сад,
Јер више нећу осетити да имам цели град,
Ти већ знаш да тишину муте додири проклети,
Па ме буди из овог сна да ми се освети.

Тишина никад не беше гласнија, мила,
Зато буди тиха као када шириш крила,
Не желим бити будан, барем не сада,
Када сањам да су наше улице града,
Желим чути шапат у свом уху, драга,
Јер ујутру нестаће последњи делић твог трага,
А тај делић чувах у срцу, да бежати не може,
И да те заувек осећам, мила, испод коже.

Склопимо очи, али и то нек' буде тише
Него перо, што по мојој хартији пише,
Пише писмо, што ти тишина ноћу шаље,
Па ме место ње снови воде даље,
Али тишина увек кришом однекуд вреба,
Зато сваки покрет што тиши бити треба,
И увек нас пронађе у онај час зао,
Када поред тебе моје тело би сјало.

ОГЛЕДАЛО

Довољан је само мали глас и – готово је,
Тишина нас проналази и дан нас добије.
Тишина, знај, сада у мојим сновима живи,
А са њом снови постају ми тешки и криви,
Зато ме барем ноћас не дај вечности,
Што за мене крије тоне отровних течности,
У њој су слане реке, а сурове летње климе,
А лето ми доноси само најхладније зиме.

Тихо, тише, најтише, и целе ноћи, драга, тако,
Иначе ће нас тишина добити врло, врло лако,
И у нашем свету она биће нам само зла,
И ништа нам после не може помоћи, знам!
Дај ми бар да чувам твог звона делић мали,
Да те могу видети када прекрију ме сви жали,
Због оне ноћи кад први пут те видех ја,
А сада те ни у сну не смем, Теодора!

Михајло Стојановић

Гимназија Лесковац

Ментор: проф. Светлана Коцић

МОЈА ЈЕ ДУША ПОТЕКЛА ИЗ ВОДЕ

Понекад замишљам
да тонем,
да спуштам главу испод воде,
и остајем
у том свету тихе хармоније
где је све мирно и успавано,
где све бриге нестају
однете таласима
Понекад ми се чини
да се давим,
да вода испуњава моја плућа
и ништа је не зауставља,
и све сам ниже,
и све сам дубље,
вуче ме талас
а ја се не опирем
Понекад пожелим
да се то и деси,
да се пустим
и да нестане,
да се муке овога света заврше,
да лежим на дну неког океана,
са бисерима и шкољкама
заувек део Атлантиде

ОГЛЕДАЛО

Понекад скоро
то и урадим,
мисао ме запљусне као талас
и после првог налета панике
следи спокојна тишина,
уљуљкана у лажни осећај
сигурности,
без вриска и шума,
моја душа је потекла из воде,
и њој се враћа
Понекад схватим
да није све тако лако,
да је лепо замишљати
вечно љуљање у загрљају таласа,
али онда понекад,
само понекад
стварно схватим,
да излаза нема,
да океан нежно отпева успаванку,
али на крају, ипак
цео свет смести у амбис
вечитих плавих дубина

Милица Радојичић

Прва београдска
гимназија
Београд
Ментор: проф. Драгица
Симоновић

STUDENICA

Dok zrake svetlosti umivaju
tvoje belo lice
i dok ti vetar božiji mir nosi,
ti se vineš poput ptice,
lepa naša Studenice.

Ti si svojih šuma srce,
čisto lice, ogledalo
duše naše i
naš vodič kroz vekove,
Studenice, večni spase.

Marija Jurić

Gimnazija Vukovar
Mentor: prof. Danica Puškar

ИЗВИНИ

Можда је требало само да ћутим
И да те, к'о до тад, гледам у тишини.
Сад се на мене, можда, и љутиш
Што рекла сам ти да те волим. Извини.

Можда је требало да јача будем,
Друже мој и немиру тешки и фини.
Сад ми твоја ћутања прекорно суде
Јер рекла сам ти да те волим. Извини.

Можда је требало и даље да кријем,
Да оставим љубав у магли и прашини.
Можда мислиш да исправно није
Што рекла сам ти да те волим. Извини.

Можда је требало да те сањам само
Док звезде бљеште у небеској тмини.
Можда мислиш срце не треба да отварамо,
Али већ рекла сам ти да те волим. Извини.

Можда је требало да покушам да престанем
Да заљубљено летим у заносној висини.
Разговор са тобом одједном нестане
Јер рекла сам ти да те волим. Извини.

Можда је требало да се не заљубим,
Већ да те гледам к'о друга у својој близини.
Сву сам твоју пажњу успела да изгубим.
Извини што те волим... Извини...

Тамара Соколов

Прва београдска гимназија
Београд

DRAGA MAMA

Kako bih voljela da staneš;
Staneš sekundu i pogledaš svijet oko sebe.
Samo da gledaš, a da ne nosiš, bar jednom, njegov teret.

Gledam te kako se boriš, grebeš prstima –
Nekada utrnu, ali nikada ne stanu.
I kada ne mogu, ti samo dublje kopaš.
Ti uvijek nastavljaš.

Nosiš svjetlost Sunca
Snagu Artemide
Ljepotu Afrodite
Ljubav žene i majke.

Ti si ona koja stavlja svakoga ispred sebe.
Ponizno čutiš, trpiš,
Daješ dušu i rijetko dobiješ ono što zaslužiš.
Vidim nekad iskru u tvojim očima, kap koju nikada ne
pustiš.

Nasmiješiš se, jer ti nije ništa.
Naučila si da pređeš svaki problem i koračaš hrabro i
ponosno.
Mene učiš da radim isto, da uvijek imam osmijeh na licu.

Ali želim da znaš nešto.

Stani!
Samo te molim da sačekaš trenutak i pogledaš.
Želim da znaš da možeš da zaplačeš.
Želim da znaš da možeš da se smiješiš i sanjariš.
Možeš nekada i da priznaš da ne možeš više.
U redu je i to.

OGLEDALO

Ljudsko si biće i nisi svemoćna, mada se meni činiš takva.
Nemoj sputavati sebe radi drugih,
Budi nekada i ti sebična.
Podijeli tugu da oslobodiš srce.
Dijeli je kao što dijeliš toplinu i dobrotu
Stani.
Udahni.

Ne budi uvijek najhrabrija.
Ne trudi se uvijek najviše.
Ne budi uvijek ona koja se najviše predaje.
Dopusti sebi povremenu pauzu,
Zaustavi se i ti ponekad.
Stani.

I živi.
Pogledaj život koji se pred tobom odvija.
Pogledaj nekada prirodu i sunce.
Pogledaj rijeku i zeleno drveće koje diše dok njiše grane.
Diši i ti sa njim.
Zaplači kada ti se plače i nasmij se glasno u bilo kom trenutku ako poželiš.
Voli sebe koliko voliš nas.
Nemoj uvijek biti tako iskrena prema sebi.
Slaži ponekad da ti bude lakše.
Uradi nešto i za sebe.
I sanjaj.
Ne prestaj da sanjaš.
Gradi svoj svijet kao da ti je ponovo dvadeset godina.
Zaustavi se ponekad.
Kućna prašina će sačekati.

Stani.
Udahni.
Živi.
I voli.
Voli dok ne budeš mogla, a onda napravi pauzu i nastavi.

Aleksandra Pavlović

Srednjoškolski centar Foča

Mentor: Prof. Branka Grujičić

МОЛИМ ТЕ

Ако одеш, немој се враћати!
Понеси са собом модра јутра
којима сам се радовао
једног заборављеног јануара.
У коферима спакуј сваку успомену
која на тебе мирише
да заборавим да сам сањао
очи дубоке попут мора
у којима се радост таласала.

Ако одеш, немој се враћати!
Однеси са собом све дане
у којима сам љубоморно чувао
један насмејани четвртак
и среду која је давно нестала...
Нека ти пртљаг буде од осмеха
који су угасли на рубовима усана
да заборавим да сам се смејао
са тобом једног јануара.

Ако одеш, немој се враћати!
Разбиј сва сећања на зиму
модром ватром из снених очију
коју сам сањив запалио
само да би се ти угрејала.
Прошлост понеси са собом
да заборавим да си постојала
у мени једног јануара...
И, молим те, не враћај се!

Марко Радојичић

Гимназија

„Бора Станковић“, Ниш

Ментор:

проф. Нађа Ђорђевић

STAPANJE

Ni dan mirisni, ni usnula noć,
ni rujna zora što se sjedini sa tmurnim dnom,
ne smiju mi šapnuti gdje će duša poć',
kad se ugasi tajni plamen u oku mom.

I ovozemaljski život, i smrt spokojna,
udruženi u jednu stopu, kosmosom hode,
vežu se za nas k'o sila opojna,
u zamci si ako te sila ta u srce ubode!

Zalutali u iskonskoj tišini,
pravimo se da znanjem smo obdareni,
ostat ćemo ovdje u vječnoj tmini,
sve dok ne stupimo pred „Sud Uzvišeni“.

Spojiti će se tad i noć i dan,
i niko nikom neće biti odan,
sve će se vratiti u prvobitno stanje,
prerast će u jedno svesvjetsko znanje,
život sa smrću – izvršiti će stapanje.

Amila Pedljić

Mješovita srednja škola Srebrenik
Mentor: prof. Almira Zahirović

ЧЕКАМ ДА СЕ СРЕТНЕМ

Јуче сам знао ко сам
Сада не знам

Јуче сам знао шта хоћу
Сада не знам

Оно што сам јуче био
Сада нисам

Оно што сам јуче хтео
Сада нећу

Кад се са собом будем срео

Тада знаћу шта бићу
Тада знаћу шта хтећу

Филип Младеновић
Техничка школа Смедерево

ДАНАС НЕЋУ НАПИСАТИ НИШТА

Данећу написати ништа
овај папир жели да буде поцепан.
Мисли данас избацују много речи
а опет, ону праву не уmem да нађем,
поново ће ми потонути све лађе.

Данас нећу отићи нигде
јер људи су где год да крочим.
А не волим људе...
Нити овај дан...
Желим само да уживам у прохладној ноћи.

Данас нећу видети никога
јер ставили су ми повез на очи.
Одузели су ми папир и оловку,
одузели су ми све моје моћи.

Данас нећу написати ништа
јер ваше шарено мени је црне боје.
Кофер у ком су били сви ти папири је нестао,
узели су све што је било моје.

Данас нећу проговорити ни реч,
одавно мене нико не слуша.
Да ме натера на срећу и смех
више нико ни да покуша.

ОГЛЕДАЛО

Данас нећу написати ништа,
моја машта је сада тиха.
Више никада не пишем ништа,
потруди се да чујеш снагу мог крика

Марија Штрбац

Гимназија „Бранко Радичевић“,
Стара Пазова
Ментор: проф. Сандра Фабиан

KROZ PROZOR DUŠE

Sunčana misao čovjeka
koji gleda kroz prozor moje duše,
staklaste čežnje i
drvenog okvira
koji uramljuje sobu
polutamnog nadanja.

Na prozoru duše stoji čovjek,
Okrenut zaboravljenim danima,
Zvučnim obalama riječi
Ušuškan u bijeli pamuk čekanja.

A, ispod debelih pokrivača
Sanjive magle,
Spušta nebo pod prozor duše,
I vraća zemlji oči,
Da me vidi kako odlazim
Prolijevajući za mnom
Još jednu čašu šutnje.

Ivana Kovačević

Srednjoškolski centar
Istočna Ilidža
Mentor: prof. Kristina Vuca

TREĆE LICE

Išla kroz šumu mala curica,
i u krošnji našla tri lica.
Prvo se smije,
drugo plače,
a treće lice ne zna šta će.

Zvijezda zasja iznad trećeg lica,
jedna grana se savi,
kao najlonska žica.
Pjesma se začu u sjajnom nebu,
i mala curica natrag kući krenu.

Kad začuješ ti
zvuk radosti,
zahvali se onome ko ti ga pruži,
i čitav život samo njemu služi.

I znaj da si ti treće lice
u krošnji života,
i samo tobom neka vlada
zavidna ljepota.

Merima Mustafić

Gimnazija
„Meša Selimović“, Tuzla
Mentor: prof.
Selma Mešanović

ПРОМИНА

Шта си хтела да видиш,
Те си се винула у та громка небеса?
Шта те је учинило несрећном,
Те си побегла са плодног тла,
И винула се у облаке,
Ближе сунцу да те обасјава?

Твоја лепота дању сја у ванвременској лепоти,
А ноћу када месец своје краке спусти,
Постајеш неми џин од кога застаје дах,
А лепота постаје нема.

Твоје зеленило нестане у трену ока,
Изгубе се све боје,
А само месечеви краци обасјавају
Трошне крошње већ горућег храста.
Тада храст придобија нијансе сребрнасто сиве боје,
А ноћу када бура пуше,
његови листићи играју игру и веселе се.

Анђела Борјан

Друга економска школа Београд
Ментор: проф. Марија Ђурић

bobex **Natural**

**AROMATERAPEUTSKA
ETARSKA ULJA**
esencija i inteligencija biljke

**Kozmetika napravljena od 100 % prirodnih
sastojaka, iz organske proizvodnje.**

**Proizvedena u Hand made tehnologiji, radi očuvanja
svih prirodnih elemenata u izvornom obliku
u krajnjem proizvodu.**

Veoma širok asortiman proizvoda

**Bobex natural Beograd
Kraljice Natalije 1**

**+381.11.2687.236 • 062 / 8010.292
www.bobexnatural.com**

ΟΓΛΕΔΑΛΟ
